

PARIS 1998

TORSDAG DEN 4. JUNI 1998	2
<i>Overraskelsen</i>	2
<i>Arrangementet</i>	2
FREDAG DEN 5. JUNI 1998	3
<i>Starten</i>	3
<i>Bruxelles 1. gang</i>	3
<i>Flyet til Paris</i>	3
<i>Paris – Charles de Gaulle Lufthavn</i>	3
<i>Bustur med ild i røven</i>	4
<i>Taxatur - med livet som indsats</i>	4
<i>L'Ouest Hotel</i>	5
<i>Værelse 602</i>	5
<i>Dinér på fransk</i>	6
<i>Fransk indkøbskultur</i>	7
<i>Tour Eiffel</i>	7
<i>Metro</i>	8
LØRDAG DEN 6. JUNI 1998	9
<i>Opvågning i Paris</i>	9
<i>Basilique de Sacré-Coeurs</i>	9
<i>Forbud mod turistbusser</i>	10
<i>Le Louvre</i>	11
<i>Cykeldemonstration</i>	12
<i>Rue de Regnvej</i>	13
<i>Illuminated Paris</i>	13
<i>Le Seine</i>	14
<i>Optøjer</i>	14
SØNDAG DEN 7. JUNI 1998	15
<i>En våd nat</i>	15
<i>No speak English</i>	15
<i>Café de Rundt om Hjørnet</i>	15
<i>Sidste vers</i>	16
<i>Bizart!</i>	16
<i>Sabena retur</i>	17
<i>Udsøgte delikatesser</i>	17
<i>Mellem- eller mavelanding?</i>	18
<i>Sabena – sidste gang</i>	18
<i>Ude godt – men hjemme er Maria!</i>	19

Torsdag den 4. juni 1998

Overraskelsen

En ganske almindelig dag. 2. feriedag, hvor der var tid til det hele. Vi var kommet lidt sent i seng aftenen i forvejen, og Maria var stået tidligt op, så vi var lidt småtrætte hen på eftermiddagen. Jesper havde opført sig en smule underligt, men det var jo ingen hemmelighed, at der skulle foregå ét eller andet.... Han havde bl.a. meget travlt med at fjerne opvasken hele tiden, og set i bakspejlet var det jo også meget smart. Maria sov til middag, og imens gjorde vi rent i køkkenet og stuen. Det var lidt tilfældigt – og skete mest fordi, vi syntes, der trængte. Da jeg havde vasket gulv og ordnet i stuen, kørte Jesper op og vaskede bil (!). Maria vågnede og fik lidt at spise, og da Jesper kom hjem, lagde jeg mig på sofaen en halv time.

Da jeg vågnede sagde Jesper, at han skulle til fodbold. Han pakkede taske og "kørte". Hvad jeg ikke vidste var, at han bare gik op på parkeringspladsen for at mødes med Mor, Anitta, Niels, Berit, Hans, Tina, Margit, Claus og Henrik. Det ringede på døren ca. 10 min. efter, Jesper var gået. Jeg lignede noget, der var løgn! Samtidig med kom en glarmester med min fødselsdagsgave fra min familie. En kæmpeplakat med nogle arbejdere på en skyskraber, som jeg havde ønsket mig. De havde alle sammen lavet boller, lagkage og taget øl, sodavand og kakao med. Jeg fik en masse gaver. Foruden plakaten fik jeg også 2 sæt undertøj af min familie, undertøj af Anitta & Niels, en stor æske chokolade af Henrik, parfume af min chef, Hans – OG en weekendtur til Paris af Maria!

Arrangementet

Vi skulle afsted dagen efter – og være i Kastrup kl. 6.00. Jesper havde arrangeret, at Mor og Tina skulle passe Maria og bo hos os imens. Jeg var målløs. Mor havde fortalt, at hun skulle have en veninde på besøg, så jeg havde selvfølgelig ikke forestillet mig, at der skulle foregå noget, hvor familien var involveret. Anitta & Niels havde fortalt, at de skulle til 60-års fødselsdag den 5. juni, og at de ikke havde tid til at komme den 6. Hans skulle også til fest den 6., så det var lidt svært at forestille sig, hvad Jesper havde arrangeret. Vi havde en kanon-hyggeaften. Kl. 23 var Tina og Maria lagt i seng, taskerne pakket, og jeg sad og snakkede med Mor i stuen. Det var lidt svært at være træt. Vi skulle jo allerede med flyveren næste dag! Jeg gik i bad, og Mor gik i seng. Jeg bestilte en taxa til kl. 5.45. Jesper og jeg lagde os på madrassen i stuen, men vi faldt først i søvn da klokken nærmede sig 3. Op igen kl. 5.20, men ingen af os var specielt trætte. Jesper var nervøs for at flyve, så han havde især svært ved at slappe af. Jeg syntes, det hele var genialt fundet på, og det var meget, meget dejligt at vide, at Maria var i gode hænder, så man overhovedet ikke behøvede at spekulere på dét.

Fredag den 5. juni 1998

Starten

Taxaen kom til tiden (!) og turen startede kl. 5.45 den 5. juni. Turen til Lufthavnen tog 20 min. Der var ikke så mange mennesker i Kastrup, så vi fik hurtigt checket ind og gik ovenpå. Der svævede vi lidt rundt og kiggede på Tax-free butikker, købte en karton smøger og en lille flaske Baileys til at sippe af i Frankrig. Vi mødte Ole Lundum og hans kone. De skulle til Wien i weekenden. Da vi gik ned til flyet, kunne Jesper pludselig se, hvad det var for en maskine, vi skulle i luften med. Han blev helt bleg. Det var en lille, hyggelig flyver, med overliggende vinger og kun plads til knap 100 passagerer. Dét var ikke lige Hr. Andersens ønskedrøm! Især ikke ved tanken om, at vi skulle mellemlande i Bruxelles – dvs. lande og lette 4 gange i alt ud og hjem. Jeg syntes, det var genialt, men jeg elsker også at flyve. Vi lettede til tiden, bumpede lidt op og ned i lufthullerne, da vi skulle igennem skyerne, som der i øvrigt ikke var ret mange af, da vi fløj over Danmark. Vi kunne se Sjælland, Farø-broen og det meste af Nordtyskland. Men så kom skyerne også. Vi fik serveret et rundstykke og kaffe ombord på flyet, og især kaffen trængte vi meget til. Mit sæde kunne desværre ikke tåle, at jeg lænede mig tilbage, og det var mildt sagt lidt anstrengende....

Bruxelles 1. gang

Det regnede, da vi nåede Bruxelles, og det var ikke lige en del af planen. Bruxelles Lufthavn er overskuelig og hyggelig. Vi fandt hurtigt ud af, hvor vi skulle hen, og så slapper man en lille smule mere af. Vi skulle være i Bruxelles i en lille time, så der var lidt tid til at kigge på forretninger. Det var rart, at vi ikke skulle slæbe rundt med den store taske, men jeg var lidt nervøs for, at den ville mangle, når vi nåede Paris. Igennem pas- og taskekontrol igen og ud til flyet til Paris. Jesper kunne næsten ikke vente.....

Flyet til Paris

Ombord på flyet var der stegende hedt. Air-conditionen virkede først, da vi begyndte at rulle ud mod startbanen. Flyet var kun en lille smule forsinket, da vi satte os ind. Men det skulle vise sig at blive anderledes! Da vi havde siddet i næsten en halv time, faldt det kaptajnen ind at underholde os med, at vi holdt i kø til at lette. Da vi rullede ud mod startbanen, viste det sig, at vi var nummer 8 i rækken. Man følte sig henvist til en opringning til Nummeroplysningen. Det tog dog ikke så lang tid. Flyene lettede med 1 minuts mellemrum, så ca. 10 min. efter var vi i luften. Der var en del skyer, så de første 15 minutters flyvning føltes som en tur på en flad cykel over brosten. Jesper var nærmest violet i hovedet. Vi havde læst på rejsebeskrivelsen, at der ville blive serveret "brunch" ombord. Det dækkede over et halvt glas juice og en mikroskopisk pose saltede peanuts. Da vi havde kæmpet os igennem det overdådige måltid, var der gået det meste af 3 minutter. Vi begyndte nedstigningen igennem skydækket, og Jesper følte, at der sad 200 fluer i maven og legede med de før indtagede peanuts. Men vi overlevede, og nu kunne det kun blive bedre! Troede vi.....

Paris – Charles de Gaulle Lufthavn

Vi lagde ud i fin stil med at stå og spejde efter vores bagage, som vi kunne se blive læsset ud af flyet. Tilliden til Sabena Airlines og crew kunne ligge på svovlet af en tændstik. Men tasken *kom* faktisk ud, og vi påbegyndte vandringen til ankomsthallen. Sikkerhed er ikke én af franskmændenes stærke sider. Da vi stod og ventede på, at taskerne skulle rulle ind på transportbåndet, var vi vidner til en meget romantisk genforening mellem en fransk fyr

og hans kæreste. Sidstnævnte startede med at stå på modtagersiden af sikkerhedsglas- set, og der blev sendt luftkys og klasket hænder på glasset, men i løbet af 3 minutter hav- de frøkenen indfundet sig på vores side af glasset. Hvordan hun har båret sig ad, er ikke godt at vide, men i realiteten befandt hun sig på toldfrit område osv. Den var ALDRIG gået i København!! Vores taske kom forholdsvis hurtigt – set i fransk bakspejl. Nu skulle vi bare finde ud af, hvordan vi kom ind til byen.

Bustur med ild i røven

Vi gik udenfor og fandt ud af, at Air France's buschauffører ikke strejkede, og en bus med sådan én kørte tilfældigvis ind til Paris centrum. Bingo! Vi var heldige. Der stod i rejsebe- skrivelsen fra Funny Tours, at det kostede ca. 30 FF pr. person at tage bussen. Jesper kom traskende med en kvittering på 120 FF, da jeg havde sat mig til rette i bussen. Skummelt. Men chaufføren kunne 4 ord på engelsk (yes, no og don't understand), og vi diskuterede ikke ret længe, om det var besværet værd at få billetten refunderet.

Og dermed startede den mest vanvittige bustur, jeg nogensinde har været på. Speedome- teret i bussen må have været i stykker samtidig med, at chaufføren havde mistet enhver form for fartfølelse. Som død og helvede gik det ud til motorvejen, ind og ud imellem vejbanerne, der i øvrigt ikke er helt klart definerede i Frankrig. Det må være i orden at køre stærkt på motorvejen, men man må forvente af enhver med kørekort, sætter farten bare en lille smule ned, når man nærmer sig bebyggede områder med noget så irriterende som fodgængere. Ikke i dette tilfælde. Chaufføren dyttede et par gange, råbte noget, der sikkert var meget grimt på fransk, stak langemanden i vejret og endte til sidst via et fortov og mel- lem to scootere ved det første stoppested. Palais de Congrès.

Vi kiggede lidt på hinanden og blev enige om, at vi hellere måtte vente og se, om vi ikke kom i nærheden af ét eller andet, vi kunne genkende. Pludselig befandt vi os i rundkørse- len ved Triumfbuen. Via to overhalinger indenom, endnu en tur over kantstenen, et dyt, en finger og to hundrede franske bandeord, endte vi på Avenue des Champs Élysées. Jeg var halvdårlig, og Jesper lignede én, der havde fået peanuts ombord på et Sabena-fly.

Taxatur - med livet som indsats

Fra rejsebureauet havde vi fået anbefalet at tage en taxa fra bussen ud til hotellet. Det har guiderne med stor sikkerhed ikke prøvet selv. Vi studerede hotelbrochuren, og glædede os til at hvile lidt ud i det på billedet hyggelige værelse. Franskmanden bag rattet steg venligt ud og smed vores tasker i bagagerummet. Så slukkede han cerutten og steg ind i bilen.

Og som Dr. Jekyll og Mr. Hide forvandlede han pludselig til et frådende monster, der kør- te, som om han fik provision af, hvor mange fodgængere og bilister han kunne ramme på vejen. Han kiggede hverken til højre eller venstre, men blæste ind i rundkørselen ved Tri- umfbuen, som om strømmerne var efter ham, fordi han allerede havde slået 10 ihjel dén dag. Med ca. 90 km/t kastede han bilen rundt i svingene, og bremsede kun op, hvis der uden nogen som helst tvivl var rødt lys – når han altså ikke overså, at vi nærmede os et vejkryds. Vi raslede rundt i bilen og grinede en anelse hysterisk, når han bandede og dyt- tede af de andre bilister. Men vi nåede da frem – til den næste overraskelse!

L'Ouest Hotel

Papir er taknemmeligt. Det måtte vi desværre sande, da vi trådte ind i "lobbyen" på hotellet. Døren gik med nød og næppe op, og vi kom ind i et lillebitte rum, hvor der sad en venligt udseende, lettere overvægtig fransk dame bag en gammel reol, der fungerede som skranke. I vindueskarmen, som ikke havde set en våd klud i flere år, lå de obligatoriske brochurer, som sikkert er det eneste krav i Paris, for at kalde sig hotel. Damen ved skranken kunne en lille smule engelsk, som senere viste sig at være ret meget i Paris. Hun oplyste, at der var bestilt et dobbeltværelse med 2 senge. Det var jo vældig romantisk.....

Hun havde dog så meget situationsfornemmelse, at hun hurtigt ændrede det til en dobbeltseng. Der blev peget hen mod en dør, som hun beskrev som en elevator. Vi fandt døren ved at klemme os sammen i gangen. Vi klemte os endnu mere sammen i elevatoren, for den var vist kun beregnet til 1 voksen. Der stod godt nok max. 3 personer på et skilt udenfor, men hvis der nogensinde har været 3 almindeligt byggede mennesker i dét rum, må deres navne stå i Guinness Rekordbog i dag. Vi nåede op på 6. etage, og vred os ud af elevatoren. Gangen, vi stod på, var omtrent lige så bred som elevatoren. Det er åbenbart standard i dén ende af byen. Der stod en kæmpe negerdame med tørklæde om håret og en 100 år gammel støvsuger i hånden. Hvordan hun kom frem og tilbage mellem værelserne, kan jeg stadig tænke længe over.....

Værelse 602

Døren til værelset gik op med en knirken, så jeg nærmest troede, at vi ville få hængslerne i hovedet. Man må sige, at hotelejerne var konsekvente med hensyn til standardbredden. Værelset bestod af en seng, et lille bord, en jernstol og et skab, der var bygget halvvejs ind i en skråvæg. Badeværelset var en positiv overraskelse. Der var for det første karbad (!), men der var også rent og pænt, så længe man lod som om, at rummet ikke havde noget loft. Der var desuden et fjernsyn, hvor den tilhørende fjernbetjening måske havde været ude at køre bus med Air France. Den havde mistet bagbeklædningen, så batteriet faldt ud, hvis man vendte den på hovedet. Godt det samme – fransk fjernsyn er ikke muntert, når man ikke kan fransk. Mugpletterne hyggede sig sammen på væggen, til gengæld var der en fæl lugt af sure sokker. Min første indskydelse var at kigge under sengen, for at se om der kunne ligge én dernede, men jeg lod være og beholdt appetitten nogenlunde intakt.

Vi fik åbnet vinduet, så vi kunne få luftet ud, nyde udsigten og indsnuse den romantiske franske duft. Det var vi hurtigt færdige med. Udsigten bestod af lejlighederne overfor, der lå så tæt, at vi uden at anstrenge os kunne følge med i den Parisiske hverdag hos mindre bemidlede franskmænd og –damer. Duften af benzinos væltede os i møde sammen med en infernalsk larm fra biler og tilhørende horn.

Vi blev enige om, at vi måske lige skulle lægge os på sengen og hvile benene en smule. Da vi lagde os ned, føltes det som om, at bagdelene ramte gulvet. Da sengen holdt op med at gynge, trillede vi begge ind mod midten af sengen og var lige ved at knalde hovederne sammen. Her havde man virkelig gjort noget for romantikken. Vi kunne simpelthen ikke undgå at komme hinanden en hel masse ved..... Men det er jo også rart i 35 graders varme. Vi er begge helt almindeligt byggede, men jeg tør næsten ikke at tænke på, hvad der var sket, hvis én af os eller begge havde haft føromtalt rengøringskone's størrelse!

Vi skyndte os ud af hotellet, da ingen af os havde nogle argumenter for at blive. Nu skulle vi se Paris. Vejret var dejligt, og hotelværelset skulle vi jo kun være på, når vi skulle sove... Men Funny Tours fik et par tanker med på vejen, som ikke bør gengives på skrift.

Dinér på fransk

Vores første besøg på en fransk restaurant, var ikke en ubetinget succes. Mødet med den hyggelige franskmand skulle vise sig at trække lidt ud. Efter vores "brunch" ombord på Sabena-flyet, var vi en smule sultne, og vi blev enige om at finde et sted at spise. Vi gik og kiggede på de menukort, som hang udenfor restauranterne. De udmærkede sig alle ved kun at indeholde fransk tekst. Med risiko for at få serveret fårehjerne eller nyreboller, måtte vi finde et menukort, hvor der stod noget, vi kunne forstå. Det blev til en grillet steak med pommes frites og salat. Det smagte ganske godt, men det var synd, at steaken var banket helt flad, så den også var lidt tør.

Restauratøren klaskede med fransk arrogance tallerknerne ned foran os og mumlede et "bon appetit" uden ellers at interessere sig for, om alt var, som det skulle være. Jeg spurgte høfligt, om vi kunne blive tildelt et askebæger, og blev mødt med et "If you must smoke"..... Vi var nødt til at forstyrre den rare tjener i hendes samtale med en veninde for at få regningen, som i øvrigt lød på alt for meget i forhold til menukortet. Måske indregner de selv drikkepenge?

Arc de Triomphe

Vi spadserede ned igennem Rue de Rome, og stødte på en park på Boulevard de Courcelles. Parken var omgivet af et kæmpe jernhegn med guldspyd. Der var virkelig kønt, og der gik en masse mødre rundt med deres små børn. Jeg købte mine første Par-IS – en vaffel og én med chokolade. Det lykkedes manden bag disken at forstå, hvad jeg sagde omtrent i første forsøg.

Vi gik igennem parken og nåede via et par omveje ud på Champs Élysée. Vi ledte efter – og fandt til sidst fodgængergangen under vejen, og pludselig stod vi midt i Triumfbuen – Arc de Triomphe. Det var et imponerende syn. Man kunne se temmelig langt derfra. Man kunne skimte den nye Triumfbue gennem kullitedisen, og man kunne også se Eiffeltårnet

ikke langt derfra. Vi ville muligvis have begivet os op på øverste etage, hvis der ikke havde stået 150 mennesker i kø. Vores tid i Paris var for kort til dén slags.

Vi gik videre ned mod Tour Eiffel, som på kortet ikke så ud til at være ret langt væk. Det var temmelig varmt, så vi stoppede ved et supermarked for at købe lidt at drikke.

Fransk indkøbskultur

Vi gik lidt rundt i forretningen for at finde noget koldt at drikke. Man bruger ikke rigtig at lægge drikkevarer på køl i parisiske supermarkeder. Vi puttede to flasker halvlunken vand og et par dåser cola i indkøbskurven og gik mod kassen. Vi fandt en kø, hvor der kun stod 2 foran os. Antallet af kunder i køen er desværre ikke afgørende for tempoet, hvormed køen bevæger sig.

Hvis kassedamen støder på en bekendt, har behov for en tår at drikke, eller hvis en kollega har behov for hjælp, ja så må kunderne vente. Og det gør de med en tålmodighed, der er omvendt proportional med deres bilkørsel. Underligt nok finder de sig i, at registreringen af varer og indtastning af beløb foregår i sneglefart. Man snakker lidt sammen, henter lidt flere ting til kurven eller finder ud af, om man skal hæve lidt flere penge i automaten udenfor forretningen. De er simpelthen så arrogante, at andre mennesker og deres liv rager dem en skid. Vi måtte tage det som en oplevelse – og det var det også. Et sandt studie i franskmænds mange karakteristika. Til gengæld var der en vældig hyggelig atmosfære, og kan slet ikke sammenlignes med Bilka en lørdag formiddag!

Tour Eiffel

Vi nåede ned til Palais de Chaillot, som ligger lige overfor Eiffeltårnet, og da fik vi et syn for guder. Det tog lige pusten fra os et øjeblik. Tårnet er langt større, end vi havde troet, og vi brugte lang tid på bare at kigge på det. Mellem 1. og 2. etage var der en kæmpe banner, med et billede af Jules Verne. På 2. etage var et kæmpe lys-arrangement, hvor dagene til År 2000 blev talt ned.

Da vi havde sundet os lidt, gik vi ned i en lille park ved foden af Paladset. Der lå vi og hvilede fødderne, røg et par smøger, drak cola og nød udsigten. Der var kolossalt mange turister, og de kan i sig selv være underholdende at kigge på.

Efter en halv times tid begav vi os ned mod jernkonstruktionen. At stå inde under tårnet kunne gøre mig lige så svimmel som at tænke på, hvis jeg skulle op i én af elevatorerne til øverste etage. Vi blev hurtigt enige om, at sidstnævnte ikke var noget for os, selvom det kunne have været en stor oplevelse. Der var ingen grund til at ødelægge resten af dagen med opkastninger, diaré og andre følgevirkninger af en tur på 320 meter i en elevator, der ikke så ret meget større ud, end dén på hotellet. Da vi havde filmet og taget de obligatori-

ske billeder, gik vi videre til et tilstødende parkanlæg, hvor nogle spillede fodbold og holdt skovtur, mens andre med mistænkelig stank af alkohol sov ud på bænkene.

Vi gik videre op mod École Militaire, som vist nok er en militærskole. Der var både hestestalde og soldater. Vi blev enige om at skippe det franske restaurant-køkken og i stedet købe et par flûtes, noget ost, skinke, et par øller og spise på vores kammer. Vi var noget trætte, og tanken om at sidde og spise sig stor og mæt inde i byen for derefter at skulle finde hjem, tiltalte os ikke videre. Vi ville hellere spise "hjemme", så der ikke var så langt til sengen – og idéen var jo egentlig meget romantisk...

Vi fandt endnu et supermarked, hvor vi provianterede efter franske forskrifter. Det tog kun 3 kvarter at købe ind. De sidste 30 minutter gik med at stå i kø.....

Metro

Vores første bekendtskab med den franske Metro, var en god oplevelse. Et veludbygget system, som er nemt at finde rundt i, hvis man er udstyret med et kort – vel at mærke. Der er mange henvisningsskilte, og vores franske ordforråd blev udvidet med op til flere ord – "sortie", der betyder "udgang", "correspondance", der må betyde noget i retning af "gen-nemgang til" og "no fumers", der selvfølgelig betyder "rygning forbudt". Vi følte os meget dygtige!

Vi skiftede tog et par gange, og spadserede ned af Rue de Rome til vi til sidst nåede til hotellet. Mine fødder lignede noget, der var pustet kunstigt op, vi var klistrede af støv og sved, og vi lugtede derefter. Vi sad på sengen og drak Tuborg og spiste vores medbragte flûtes – og faldt i søvn. Det havde været en meget lang men dejlig dag, fuld af en masse oplevelser.....og overraskelser!

Først kom vi igennem en slags markedsplads svarende til Stændertorvet i Roskilde om lørdagen, bare 10 gange større. Her var alt, hvad hjertet kunne begære af franske hjemmelavede marmelader, ost, frugt og grønt, bomuldstøj, brød og andre specialiteter. Vi aftalte at gå forbi igen på vejen hjem, da det var åndssvagt at købe en masse ting og slæbe rundt på dem resten af dagen.

Det var meget varmt, og Jesper havde ikke fået et par shorts med, så første mission blev at købe noget tøj til ham. På vejen fandt vi en billig rygsæk, så vi kunne deles lidt om at bære videokamera, fotografiapparat, diverse drikkevarer osv. Tasker, tøj og parfume er en smule billigere i Frankrig. Bagefter fandt vi noget luftigt tøj til Jesper, og så begyndte opstigningen til klosteret.

Vi var heldigvis gået i den rigtige retning. Vejene var stejle, og husene utroligt små. Inde imellem husene var nogle skilte, som angav noget i retning af "indkørsel forbudt – udrykning". Det viste sig, at der lå nogle underjordiske brandstationer, som fungerede ved, at bilerne blev kørt ind og ud gennem nogle elevatorer, når de skulle rykke ud. Smart!

Da vi havde gået et stykke tid, stoppede vi op for at checke på kortet, hvordan vi kom det sidste stykke. En lille fransk finke, med en lille fransk finke-hund, spurgte os, om hun kunne hjælpe! Da vi havde samlet underkæberne op fra asfalten over den pludselige franske venlighed, fortalte vi hende, hvor vi skulle hen. Hun pegede med sin 5 cm. lange, røde negl i nordlig retning, og vi takkede pænt. Mærsi, mærsi. Hun finkede videre med en vrikkevinkel på omkring 70 grader. Jesper syntes, der var dejligt i Paris.....

Fra det ene øjeblik til det andet befandt vi os i et turistinferno i middelsvær grad. Store amerikanere, små japanere med kameraer og tyskere i kæmpeshorts og ølmaver. Vi måtte være på rette spor. Pludselig tårnede klosteret sig op foran os. Foran det stod nogle franske fyre og tjente penge ved at mime for turisterne. Det var de faktisk temmelig gode til.

Vi gik ind i klosteret, hvor de var i gang med gudstjeneste. Man følte sig lidt, som om man forstyrrede midt i noget. Vi tændte et par fyrfadslys og stod lidt og blev opslugt af stemningen. Der er noget udefinerbart ved sådan et sted. Man måtte naturligvis hverken filme eller fotografere, så indtrykket må hænge bag øjenlågene. Det var en stor oplevelse. Vi gik rundt i klosteret og kiggede på mosaikkerne, figurerne og de forskellige altre, der var placeret rundt omkring.

Da vi kom ud igen, var der liv og glade dage. Nogle unge fyre spillede Simon & Garfunkel numre, og der sad en masse turister på trapperne. Vi gik ned og købte et flûte med "jambón et euf" – skinke og æg, og gik videre tilbage mod byen. Vi ville se Le Louvre og Mona Lisa. Jesper havde læst et sted, at der tillige skulle være en erotisk udstilling – og vi var jo i Paris.....

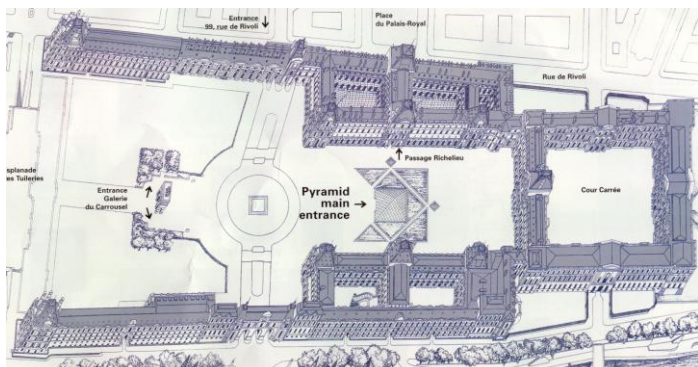
Forbud mod turistbusser

Da vi nåede ned på Boulevard de Rochechouart, blev vi mødt af en aktionsgruppe, der havde sat telte op i midterrabatten på vejen og lavet en masse happenings for børn og

voksne. Hele aktionen gik ud på at gøre opmærksom på turistbusserne og bilernes svineri på Boulevard de Rochechouart og Avenue de Clichy. Der var bestemt også en heftig stank af benzinos, og mange af chaufførerne i busserne lod motoren være tændt, mens turisterne gik ind og handlede eller kiggede på attraktionerne. Vi skrev selvfølgelig under på, at vi syntes, det var en fremragende idé at få fjernet bilerne på de to gader. Vi må håbe, at det hjælper.....

Le Louvre

Vi besluttede os for, at der var for langt at gå ind til Louvre. Selvom solen skinnede fra en skyfri himmel, måtte vi passe lidt på, at vi også var i stand til at gå, når vi skulle hjem. Vi tog derfor Metroen til nærmeste stoppested.

Vi fik endnu en overraskelse, da vi kom op fra stationen. Der hang en kolossal sort sky over hovederne på os. Vi nåede da også kun lige ind i parken foran Louvre, før det begyndte at VÆLTE ned. Et kastanietræ blev redningen. Der sad vi i næsten 30 min. og ventede på, at regnen skulle holde op. Det var også lidt romantisk. Det lynede og tordnede, og regnen silede ned, så vi troede, at det aldrig ville holde op igen. En paraply var nok det sidste, vi havde regnet med at skulle medbringe.....

Det stilnede lidt af efter et stykke tid, og vi begav os videre. Mellem parken og Louvre begyndte det igen, og vi søgte ly sammen med et par andre under en pavillon. Der stod vi endnu 15 min. før regnen endelig holdt op, og solen tittede frem igen. Det blev kanonvarmt igen, og vi nåede helt op til en kæmpebygning, der bestod af 2 fløje og en slags hovedbygning. Inde midt i det hele var bygget en pyramide af glas, hvor der stod en masse mennesker i kø.

Nu skulle vi bare finde ud af, hvor man gik ind. Der stod en vagt ved glaspiramiden, og uden tanke for den manglede franske venlighed gik vi hen for at spørge ham, hvor man kom ind. Han mumlede 4 ord på fransk, sagde halvriteret "Napoleon – Louvre" og pegede på køen. Det blev vi meget klogere af! Nå, men vi gik lidt rundt og fandt ud af, at der lå endnu en bygning placeret bag det, vi troede, var hovedbygningen. Der var også placeret nogle flotte springvand rundt om glaspiramiden, og det tog sig fantastisk flot ud.

Vi blev angrebet af et par sigøjnere, der sjuskede rundt med deres unger på armen og tiggede penge. Det fik de ikke så meget ud af hos os. Jesper kommenterede dem med et: "De skulle hellere få sig et arbejde. Hvis de kan gå rundt med ungen på armen en hel dag, må de da også kunne klare et rigtigt arbejde. De burde måske også lade være med at få så mange børn?" Jeg syntes, det var lidt synd for dem, men jeg kunne også forære min bare røv væk, hvis jeg troede, der var nogle, der kunne leve af at kigge på dén.

Vi stillede os til sidst i kø foran pyramiden. Det måtte være indgangen. Der stod ca. 250 mennesker i forvejen, men det gik forbavsende hurtigt alligevel. Vores tasker blev gennemlyst som i lufthavnen, og pludselig befandt vi os i en kæmpe hal under pyramide-taget. Vi tog en brochure for at finde ud af, hvor Mona Lisa hang – og hvor erotik-udstillingen befandt sig. Efter nøje granskning af materialet, måtte Jesper skuffet konstatere, at der ikke var nogle bare damer på Louvre. Han kiggede lidt rundt, og vi blev ret hurtigt enige om, at Mona Lisa sikkert også hænger der, næste gang vi kommer. I øvrigt fortalte det unge par fra hotellet, at billedet ikke var større end en A-4 plakat. Hmmm....

Man skulle stå i kø for at købe billet, og det ville rundt regnet tage ½-1 time. Derefter skulle man stå i kø for at vise sin indkøbte billet, og det ville tage 15-30 minutter. Nu havde vi kun 1½ dag tilbage i Paris, så vi tog rulletrappen op igen og gik ud i solen. Den franske beskæftigelsespolitik er der bestemt ikke noget galt med.....

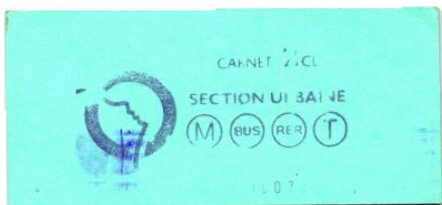
Cykeldemonstration

Efter vores kulturelle eventyr, gik vi over på en café for at få skyllet støvet fra køerne væk. Jesper bestilte to øl på fejlfrit fransk, og vi nød at sidde foran et busstoppested og kigge på biler. Busserne kører bestemt ikke på biogas i Paris. Vi behøvede til gengæld ikke at ryge så meget, mens vi sad der. Pludselig dukkede en kvindelig betjent op på scooter og stoppede trafikken. Bag hende kom et væld af cyklister kørende. De demonstrerede mod alle bilerne i byen, og at der ikke blev taget hensyn til cyklister i trafikken. Vi havde heller ikke observeret én eneste cykelsti i byen. Man så stort set heller ingen cykler. De Grønne Bude burde en tur derned og se, hvordan det *kunne* være at køre bykørsel...!

Demonstrationen fortsatte i næsten en time, og trafikken gik lykkeligvis fuldstændig i stå. Vi sad på ny i et inferno af dieselos, dythorn og aggressive franskmænd. Ved siden af mig sad en ældre dame, som begyndte at rive en masse af til mig på fransk. Jeg blev lidt panisk og forsøgte at forklare hende meget venligt, at jeg desværre ikke kunne et pløk fransk. Det generede hende ikke – hun slog bare over i engelsk, og vi fik en lille hygge-snak om cykler, biler og København, som hun aldrig havde besøgt, men kun havde hørt om. Jeg pralede selvfølgelig med, at der kørte 1000-vis af cykler rundt i København, og at danskerne var meget miljøbevidste. Effekten af mine postulater udeblev desværre. Hun så ikke ud til at interessere sig for, hvad vi kunne, gjorde og sagde. Hun pippede dog lidt om, at hun da gerne ville besøge København en dag, for hun havde hørt, at det skulle være sådan en lille, hyggelig by. Hrmpf!

Vi sad længe på caféen, men til sidst blev vi enige om at proviantere som dagen i forvejen, og spise på værelset, for bagefter at gå ud og se Paris by night. Vi ville først handle, når vi nåede til hotellet, så vi slap for at bære rundt på flûtes og ost gennem hele Paris. Metroen kaldte igen. Mine fødder var godt slidt op, og de lugtede som en gylletank.

Vi fandt en station og gik frejdigt derned. Vi blev mødt af 2 skummelt udseende herrer, der ville sælge os billetter til toget.

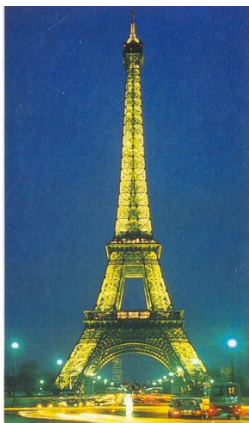

Jeg stod og gloede åndssvagt, da Jesper sagde, at vi bestemt ikke skulle ha' nogle billetter af dem. Han gik over til billetautomaten og begyndte at finde ud af, hvordan man fik en billet ud af den. Imens jagtede de to billetsælgere mig, og til sidst var jeg ved at blive tosset på Jesper, fordi vi ikke kunne købe deres billetter, så vi kunne komme hjem. Deres billetter havde jo også den sorte metalstrimmel på bagsiden og lignede de billetter, som vi ellers købte. Pludselig sagde Jesper: "Kom, så går vi – NU!" Da vi kom op, sagde han, at det var fup og fidusmagere, og at jeg aldrig måtte købe noget-som-helst af sådan nogle banditter. De havde til sidst tilbudt ham billetterne til den halve pris, og så kunne selv jeg regne ud, at det nok ikke var helt legalt! Da vi gik videre, funderede jeg over den utrolige opfindsomhed, som franskmændene udviste, når det gjaldt om at tjene penge.....

Rue de Regnvej

Vi fandt en anden station, hvor vi gik ned og tog toget hjem. Det styrt-regnede igen. Da vi nåede til Rome-stationen ærgrede jeg mig lidt over, at vi ikke allerede havde købt ind. Jeg skulle på toilettet, mine fødder var godt ømme, og vi var efterhånden sjaskvåde af regnen. Åbne sandaler er ikke anbefalelsesværdigt fodtøj i silende regn. Vi fik købt ind og mast os op på værelset. Her spiste vi, tog et dejligt karbad, masserede fødder og hvilede os, indtil klokken blev omkring 21.30. Det var holdt op med at regne, og NU skulle vi se Paris om aftenen.

Illuminated Paris

Vi havde hørt, at det ikke var alt for smart at fise rundt i Metroen om aftenen og natten, så vi spenderede en taxa ind til byen. Chaufføren var forbløffende venlig, men på den anden side: Han var heller ikke indfødt. Han fortalte os, hvor Prinsesse Diana var blevet slået ihjel, da vi kørte gennem tunnelen. Vi kvitterede med at bemærke, hvor vidunderlig Paris var om aftenen. Han kørte i et forholdsvis normalt tempo, og vi var kun lettere svimle, da han satte os af foran Eiffeltårnet. Det var virkelig smukt i al lyset. Vi sugede indtrykket til os og blev enige om, at en aftenetur på Seinen måtte være perfekt.

Le Seine

Det første sted vi nåede ned til havde sejlet den sidste tur. Personalet lod sig ikke mærke

med, at der var lukket – man kunne måske som et minimum forvente, at der blev sat et lukket-skilt op. Skidt med det, vi fortsatte med strømmen over til en anden båd, som sejlede kort tid efter, at vi var steget om bord. Der var ret mange mennesker med, så vi fik ikke én af de bedste pladser. Det var sådan set også lige meget. Vi skulle bare sidde og holde i hånden og se alle de flotte bygninger. Vi var blevet enige om, ikke at tage videokameraet med. Det ville bare være irriterende at gå rundt med. Det ærgrer jeg mig lidt over nu, for der var virkelig meget at se på.

Vi drev lige så stille ned (eller op?) af Seinen og så mange af de ting, vi også havde set fra land. Det så bare helt anderledes ud fra vandet om aftenen. Båden vendte ude ved Notre Dame. Det var lidt uhyggeligt, og vi var lidt kedede af, at vi ikke havde nået at komme ud og se det tidligere på dagen. Turen tog næsten en time, men vi havde fået en oplevelse til mange dage i fremtiden.

Optøjer

Da sejlturen var slut, gik vi tilbage til Palais de Chaillot og spiste en is. Pludselig stimlede folk sammen, en hund gøede og politisirenerne hylede. Vi fór ikke ligefrem derhen. Der var ingen som helst grund til at udsætte sin krop for en frådende doberman.

Senere kom der flere politibetjente til. Nogle af dem så temmelig hårdkogte ud. De havde taget et par negre i at sælge vand og cola, og det er vist ret forbudt i Paris, hvis man ikke har licens til at gøre det. Én af hundene havde vist bidt den ene sælger i benet. Han haltede temmelig kraftigt, støttet af to betjente. Det passede hverken ham eller hans kammerater. Der kom flere banditter til, samtidig med at der også rullede 4 politibiler og 2 motorcykler op til paladset. Vi bestemte os til at gå. Mine fødder var også så ømme, at de føltes som om, jeg havde gået på søm og ild. Vi tog en taxa hjem til 602 og faldt i søvn mætte af en masse godt oplevelser.

Søndag den 7. juni 1998

En våd nat.....

Det havde regnet en del om natten, efter vi var kommet hjem til hotellet, og det kunne tydeligt mærkes på fugtigheden på kammeret næste morgen. Vi vågnede igen en smule sent men håbede, at vi kunne blive tildelt endnu en gummi-croissant og en kop kaffe. Det kunne vi heldigvis (?). Mens vi spiste, forhørte vi os, hvornår vi skulle være ude af værelset. Senest kl. 12. lød svaret, men vi var velkomne til at sætte vores taske på hotellet og hente den senere. Regnen silede ned, så vi vidste ikke rigtig, hvad vi skulle gøre. Der var ikke ret meget ved at trække nogle steder hen i dét vejr. "Kokken" forsøgte at fortælle os, at det var mindst 25 grader udenfor på trods af regnen. Fedt at vide!

Vi satte tasken ind i et rum, der blev låst op med en kæmpenøgle. Det undrede (læs: bekymrede) os bare en lille smule, at døren på den anden side af rummet stod åben.... Vi vovede alligevel pelsen og håbede, at vores taske også ville stå der, når vi kom tilbage. Måske skulle vi have fået en kvittering med i hånden, men tanken om at skulle forklare vores ikke-engelsktalende værter, at vi egentlig ikke stoled på dem, virkede håbløs på forhånd. Vi traskede ud i regnen og over på en nærliggende gade, hvor der lå en café på hjørnet.

No speak English

Ved siden af caféen lå et parfumeri, og jeg ville gerne have en flaske med hjem til Mor, som tak for barnepige-hjælpen. Vi gik derind, og jeg kiggede mig lidt omkring. Der kom en vældig glamourøs negerdame ud fra baglokalet. Hun blev tildelt et "bån sjur", og så begyndte hun at lire en lang remse af på fransk. Jeg forsøgte efter bedste evne at forklare hende, at vi desværre kun kunne lige så meget fransk, som hun kunne engelsk. Hun brægede efter sin kompagnon, som mumlede ét eller andet tilbage. Så vidt jeg kunne forstå, bad hun ham om at komme ud i butikken, da han kunne tale engelsk. Men det passede vist ikke lige ind i hans siesta.

Som lyn og torden havde hun sprayet en 6-7 parfumer op ad min arm, og inden der var gået 10 min., stank jeg som om, at jeg var væltet ind i reolen og fået alle flaskerne ned over mig. Det tog kun 1½ time at få købt flasken. Til gengæld blev det sjovere og sjovere. Kompagnonen indfandt sig den sidste halve time. Endnu en arrogant type, der syntes, det var vældig spændende at høre om mine familieforhold derhjemme....not! Men han oversatte for os, og det satte ekspeditionstempoet lidt op.

Da jeg havde bestemt mig for den hotteste nyhed fra Burburreys, kunne jeg for kun 200 FF ekstra få en mikroskopisk sæbe, en deodorant og en taske med hjem. Det ville jeg ikke. Men så kunne jeg da også nøjes med at købe sæben, og få en lækker nøglering med i købet for kun 150 FF. Det ville jeg sådan set heller ikke. Det var ikke fordi, at jeg ikke ville spendere en sæbe og deodorant på min Mor, men mere fordi jeg ikke vil prakkes en masse på, så de kan hente ind på gyngerne, hvad de tjener på karrusellerne. Jesper kom undrende og spurgte, hvor jeg blev af. Det var mit afgangssignal, og jeg slap ud af bixsen med mit bytte. Nu håbede jeg bare, at Mor ville blive glad for flasken.....

Café de Rundt om Hjørnet

Vi gik ind på den tilstødende café og diskuterede over en kop kakao, hvad vi nu skulle finde på. Da det stadig regnede skoma'r-dreng, var tanken om at opsøge endnu et turistmål ikke særlig tillokkende, og vi blev enige om, at vi ligeså godt kunne finde ud til Orly Luft-

havn, hvor vi skulle flyve fra. Kortet viste, at vi kunne tage Metroen til Aéro-gare des Invalides (De Invalides Lufthavn??) og en bus derfra direkte til Lufthavnen.

Sidste vers

Da vi kørte med Metroen, så vi igen et opfindsomt forsøg på at tjene en skilling. To musikere (hmmm...) steg ind i vognen sammen med os og spillede deres hjemlands vemodige sange på henholdsvis harmonika og trompet. Lige inden toget stoppede på næste perron, samlede de penge ind, og da toget stoppede løb de videre til næste vogn. Forholdsvist stressende, vil jeg mene, men det gav sikkert godt. De fleste lagde penge i raslebøssen. Det var da også en hyggelig afslutning på Paris.

Bizart!

Turen med lufthavnsbussen var i sammenligning med den tilsvarende kørsel til Paris ganske fredsommelig. Og noget billigere... Der var kun en håndfuld passagerer med, så vi sad og sippede af vores medbragte flasker med Baileys og vand. Vi havde to valgmuligheder, da vi nåede Orly Lufthavn. Der fandtes en Syd- og en Vestafdeling. Hvem kunne vide på forhånd, hvor vi skulle stå af? I rejsebeskrivelsen fra Funny Tours var det ikke nævnt med et komma, så vi valgte selvfølgelig at stå af første gang – hvilket lige så selvfølgelig viste sig at være forkert. Vi gik op til toget, der skulle køre os over til Vestafdelingen. Det afgik et par minutter efter, at vi var kommet derop. Det var et førerløst tog, og Jesper, der allerede var begyndt at få flyvenerver, blev helt bleg, da toget satte i gang og kørte med temmelig høj fart over mod den anden bygning. Han burde ellers være vant til farten....

Vi blev noget slukørede, da vi steg af toget igen. Det viste sig, at man tidligst kunne checke bagagen ind 2 timer før afgang, så vi måtte slæbe rundt på tasken i nogle timer endnu. Vi gik lidt rundt for at finde en restaurant, hvor vi kunne sidde og glo. Den var ikke lige sådan at finde. Der var en 1. sal i bygningen, men vi troede selvfølgelig, at man først kunne komme derop, når man havde checket ind og fået gennemlyst sin håndbagage – ligesom i Kastrup. Men sådan var det bare ikke i Paris..... Jesper gik ovenpå og undersøgte terrænet, og til sidst gik vi derop og satte os ved en restaurant, hvor vi fik lidt at spise og drikke. Med tanke på kvantiteten af Sabenas måltider, var det måske en god idé at fylde maven op, INDEN vi skulle i luften.

Kl. 15. åbnede check-in skranken, og vi fik afleveret vores bagage. NU skulle vi rigtig på indkøb i den Tax-free. Vi gik ovenpå igen, men vi kunne faktisk ikke finde nogle skilte, der henviste til det toldfrie område. Pludselig fik Jesper øje på nogle butikker, hvor der stod Tax-free udenpå. Der måtte vi ind. Vi havde set, at vi skulle bevæge os til afsnit C, når vi skulle ombord på flyet. På skiltene ind mod butikkerne stod kun E og F. Det generede ikke store ånder, så vi gik frejdigt hen til paskontrollen, hvor vi viste boarding-card og pas. Manden bag glasruden anstrengte sig og fik presset et smil igennem læberne. Han måtte også ha' en pause bagefter...

Mellem- eller mavelanding?

Vi dalede ned i Bruxelles ca. 45 min. efter afgang i Paris. Det havde været en forholdsvis god og rolig tur, selvom Jesper sikkert ikke er helt enig. Vi havde 55 minutter til at finde flyet mod København, så vi mente, at der måtte være tid til at få toldfri rationen indfriet. Vi gik mod butikken, fandt hvad vi ville have og stillede os i kø. Da vi kom frem til kassen, virkede Jespers Visakort ikke, og jeg fornemmede en smule panik. Vi havde 5 minutter tilbage nu, inden indstigningen til flyet begyndte. Det gik med raske fjed mod udgang nr. 37. Den lå såmænd i det allerfjerneste hjørne af lufthavnen. Tænk, hvis vi kom for sent? Mine fødder kunne næsten ikke mere, da vi langt om længe nåede derved, blot for at se, at folk kun lige var begyndt at gå ombord på flyet. Pew! Nu kunne det ikke gå stærkt nok med at komme hjem. Jeg savnede Maria helt vanvittigt, selvom jeg vidste, at hun havde haft en lige så forrygende weekend, som vi.

Sabena – sidste gang....

Folk snakkede dansk igen, vi fik udleveret danske aviser, og forplejningens standard steg ganske betydeligt. Der herskede en hyggelig stemning, og folk snakkede lidt sammen på kryds og tværs. Alle de bekymringer og oplevelser weekenden havde budt på fik en smule hysterisk afløb, da en blind mand og hans kone skulle finde deres sæder, og en anden småirriteret passager sagde: "SE så at få sat jer ned!" Sikke et fjols..... Men det var nu rart at grine lidt, fordi man forstod, hvad der blev sagt.

Vi bad om en avis for at se udviklingen i Susan-sagen. Jeg var lige ved at tude, da jeg fandt ud af, hvad der var sket. Det havde været rart, hvis de havde fundet den stakkels pige i live. Men sådan skulle det altså ikke være. Gid, de hurtigt finder ham, der har gjort det – og udsætter ham for samme behandling. Må han lide alverdens kvaler!

Det var desværre ikke lige så klart vejr dén dag, som da vi tog derved, så det var begrænset, hvad vi kunne se. Efter 1 time og 15 min. flyvning stod vi igen i Kastrup. Egentlig var det rart, men det kunne også have været dejligt at have haft lidt mere tid sammen alene. Vi undrede os lidt over, at vores pas blev checket af to betjente, da vi kom ud for enden af tangen fra flyet. Vi fandt senere ud af, at der tidligere på dagen var blevet indtelefoneret en bombetrussel mod Indenrigsgården. Vi gik ned til bagageudleveringen og opdagede, at vores taske var på vej ud af rullebåndet. Jesper nåede akkurat at få fat i den, så vi ikke skulle vente på, at den kørte en hel omgang mere. Pyha!

Vi gik igennem Tolden uden at blive checket. Jeg var lidt nervøs for, om jeg havde for meget parfume med hjem, men det behøvede jeg ikke at spekulere mere over.

Margit stod og ventede, da vi kom ud – og så gik snakken hele vejen hjem.

Ude godt – men hjemme er Maria!

Endelig var vi hjemme! Den sidste time af rejsen havde været lang. Vi glædede os meget til at se Maria igen. Vi havde trods alt aldrig været så længe væk fra hende før. Mor havde lagt hende i seng kl. 20.30, og vi var først hjemme lidt over ni. Jeg måtte lige op og kigge til hende, og dér lå hun og var lysvågen! Så var jeg jo NØDT til at tage hende op. Vi sad og snakkede i en times tid, Mor fik sin parfume, Margit fik nogle flasker bols for at hente os, og så kørte de hjem. Hvor var jeg taknemmelig for, at de havde tid til og ville passe hende. Det gav trods alt en anden stemning at vide, at vi ikke behøvede at tænke på, hvordan hun havde det, mens vi var væk. Vi lagde Maria i seng igen og prøvede at falde lidt ned selv. Det var ikke helt nemt, men det lykkedes os da at falde i søvn til sidst.

Mandag morgen stod vi lidt sent op. Mor havde vasket det tøj, der lå i vasketøjskurven og ryddet pænt op, så vi behøvede ikke at fare rundt som fluer i en flaske for at ordne hus. Det var dejligt. Vi fik vasket vores rejsetøj, tømt taskerne og samlet alle brochurer o.lign. så denne beskrivelse kunne produceres.

Vi skal forsøge at undgå, at sagesløse familiemedlemmer bliver presset ud i at skulle læse om vores rejse. Beskrivelsen er mest lavet som dokumentation til Johnny Tours og til os selv, så vi har noget at mindes, hvis vi bliver gamle.....

